

Dreamwear Club

2/2023

Dreamwear Club 2/2023

Tässä numerossa

Puheenjohtajan palsta	2
Palautetta ja kehitysehdotuksia DwC:n toiminnasta	4
Kuvia 2023 kevättapaamisesta Morvassa	5
Prideissä ympäri Suomen niemeä	7
DwC-kuvia Helsinki Pridestä 1.7.2023	9
Pikkujoulut pikkumustassa	10
Sukupuolen vahvistaminen ja asioiden eteneminen	15
Magnus Hirschfeld, pillerikaupustelija vai seksin Einstein? Osa 1/2	17
Kutsu Dreamwear Club DwC ry:n syyskokoukseen	20
Kutsu Club DwC ry:n syystapaamiseen.....	21
Syystapaamisen ohjelma	22

DreamWear Club 2/2023

ISSN 1456-6079

25. vuosikerta

Ilmestyy 3 kertaa vuodessa

Päätoimittaja: Anukatariina Saloheimo

Taitto/ulkoasu: Anukatariina Saloheimo ja Ia Andersson

Toimituksen sähköposti:
dwc@dreamwearclub.net

Etukannen kuva: Tuula Marika

Dreamwear Club DwC ry

Kotisivut

<http://www.dreamwearclub.net/>

www.facebook.com/DreamWearClub

<https://www.instagram.com/dreamwearclub/>

Sähköposti

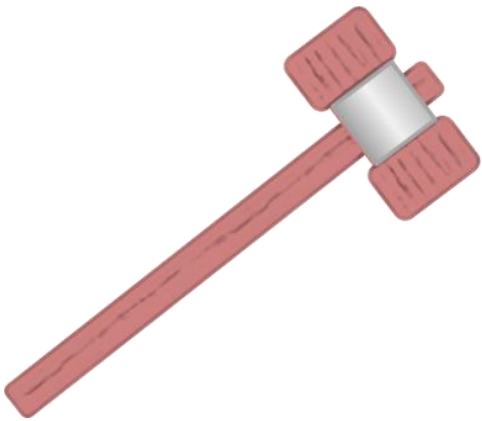
dwc@dreamwearclub.net

Jäsenmaksu 30 €, maksuohjeet kotisivulla

Miksi kannattaa olla DWc:n jäsen?

- ilo kuulua mukavaan joukkoon
- oma jäsenlehti
- saat oikeaa tietoa omasta identiteetistäsi
- olet etuoikeutettu jäsenten tapahtumiin
- ilmainen jäsenyys puolisollesi
- jne, jne...

Puheenjohtajan palsta

DWC:n uudet tuulet

DreamWearClub on neljännesvuosisataisen toiminnan aikana tehnyt ansiokasta työtä transvestiittien ja muiden transihmisten hyväksi. Puheenjohtajien johdolla hallitus on saanut merkittäviä uudistuksia aikaan mm. sairausluokituksen poistuminen ja nyt viimeksi translain uudistus. Hyvä työ jatkuu.

Korona aikana v 2020 yhdistys ei järjestänyt julkisia viikonlopputapaamisia, vaan niitä järjestettiin allekirjoittaneen toimesta syksyllä 2020, keväällä 2021, syksyllä 2021 ja keväällä 2022. Nämä kaikki viikonlopputapahtumat järjestettiin Orivedellä ja niihin olivat kaikki tervetulleita. Paikalla oli 10-15 henkilöä, jotka olivat pääosin DwC:n jäseniä. Silloinen puheenjohtaja katsoi, ettei yhdistys voi järjestää tapahtumia, mutta sen sijaan yksityishenkilönä minulla oli mahdollisuus toimia järjestäjänä. Yhdistys tuki kuitenkin pienellä summalla viikonloppuja, koska kyseessä oli tapahtuma, jossa oli yhdistyksen jäseniä.

Orivesi sopi tapahtumapaikaksi varsin mainiosti, koska siellä oli hotelli Sointula yhdistyksen käytössä. Yhden hengen huoneet palvelivat majoittujien toiveita, mutta myös kahden hengen huoneet olivat käytössä. Hintataso oli varsin edullinen ja hotelli lupasikin 150,- euron saunavuoron meidän käyttöömme veloituksetta. Hotellin tak-

kahuoneessa oli varsin mainiota viettä iltaa ravintolakeikan jälkeen.

Varsinainen ohjelma toteutettiin entisen hotellin Oriveden tiloissa. Sitä hallinnoi Cantina Fiesta, joka toimii 1. kerroksessa ravintolana. Meidän väkemme sai lounaat ja illalliset 2. kerrokseen. Samassa tilassa myös toteutui iltaohjelma. Tila oli noin 50 hengen tila, jonka toisessa päädyssä oli sopiva esiintymisalue. Esiintyjillä oli riittävästi tilaa ja tanssimaankin mahtui varsin mainiosti.

Ne, jotka halusivat liikkua kaupungilla, pystyivät lähtemään kätevästi, koska ravintola on aivan keskustassa. Läheisten kauppojen liikkeitä ilahtivat uusista asiakkaista ja olipa yksi kauppiasrouva todella iloinen, kun lauantaiaamuna hänen liikkeensä ovella 'jonotti' 10 ladyä. Kirpparikin oli toisella puolella katuja ja sieltä löytyi kivoja edullisia ostoksia.

Opistolla nautimme valintamme mukaan runsaan aamiaisen ja meillä oli tilaisuus keskustella toimintaa järjestävän henkilön kanssa. Saimme paljon ideoita ja ehdotuksia siitä, mitä ohjelmaa ja aktiviteetteja meille voitaisiin järjestää. Tämän lisäksi Cantina Fiestan omistaja Kari on merkittävästi avustanut iltaohjelman suunnittelussa ja esiintyjien hankinnassa. Meillä oli erilaisia teemailtoja Koronan aikaan kuten ILTAPUKU, 20-

LUKU JA 50-LUKU. Näihin kaikkiin saimme asianmukaista tunnelmaa sekä MENU:n että musiikki-tarjonnan kautta. Eli meidän viihtyvyyden ja tunnelman eteen nähtiin vaivaa.

Tuleva syystapaaminen ylittää edellä olevat kaikkiin tavoin.

Yhdistyksemme jäsen Pekka J. Kauppi, joka myös Kim-nimellä tunnetaan, järjestetään avustuksemme taidenäyttely. Hän on tehnyt mittavan uran Yhdysvalloissa erityisesti New Yorkissa ja Hollywoodissa. Neuvottelimme hänelle edullisen tilavuokran (50 €/vko) opiston taidegalleriaan. Hänellä on viikon ajan 18.-23.9. taidenäyttely. Pääsymaksu on 6,- euroa. Näyttely on avoin yleisölle ja yhdistyksemme jäsenet Mimmi Makunen ja TaruNina puro ovat lupautuneet lippukassalle toimitsijoiksi. Yhdistyksen jäsenet käyvät ryhmänä siellä lauantaina klo 16-18 päiväohjelman päätyttyä.

Mainosjulisteet ovat lupautuneet kustantamaan Cantina Fiesta, hotelli Sointula ja paikallinen taxiyritys. Julisteita laitetaan sopivin paikkoihin Orivedellä. Lisäksi samat yritykset kustantavat Oriveden sanomiin lehtimainoksen sekä ohjelma-lehtisen taidenäyttelyyn.

Perjantai-iltana saamme vieraaksi Kirkko-Harrin Vesilahdelta. Hänen alustuspuheenvuoron jälkeen käymme keskustelua identiteettiin liittyvistä asioista. Olen pyytänyt Transfeminiinien puheen-

johtajan Tanja von Knorringin myös keskustelutut-laisuuteen ja uskon, että saamme upean illan tärkeän aiheen ympärillä. Keskustelujen yksi pää-tavoite on löytää hyviä yhteistyömuotoja yhdis-tystemme välille.

Lauantaina pidämme syyskokouksen, johon toivo-taan runsasta osanottoa. Linjaamme yhdistyksen toimintaa ja uudistamme toimintaa tarpeen mu-kaan. Teemme palautekyselyn, johon toivomme kaikilta hyviä ideoita.

Tämän sääntömääräisen ohjelmaosuuden jäl-keen saamme vieraaksi pukeutumisasiantuntijan Liedosta. Suvi on luvannut vuorovaikutteisessa esityksessä antaa neuvoja ja vihjeitä siitä miten erilaisilla, erivärisillä ja erimallisilla vaatteilla saa-daan luotua haluttu naisellinen ulkoasu. Hän ni-menomaan tunnistaa miehisen vartalotyyppin heikkoudet naisellisessä pukeutumisessa ja niihin asioihin saamme apua.

Hienon lauantaiohjelman päättää Minna-Maarian kukittaminen, illallinen ja trio PopKo-noon musisointi suomipopin saralla.

Viikonlopun aikana käymme rakentavaa keskus-telua ja ideointia siitä mihin suuntaan yhdistyksen toimintaa halutaan kehittää.

SariKristiina

DwC:n puheenjohtaja

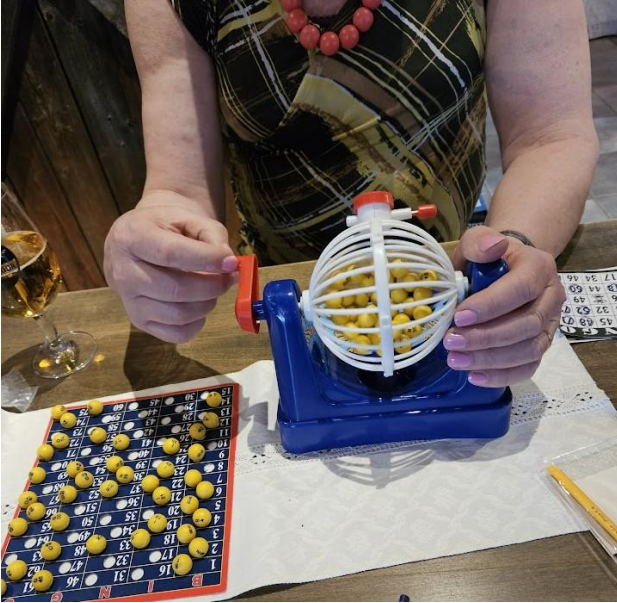
Palautetta ja kehitysehdotuksia DwC:n toiminnasta

Dreamwear Club DwC ry:n hallitus haluaa saada jäsenistöltä palautetta ja kehitysehdotuksia järjestön toimintaan liittyen. Orivedellä on mahdollisuus antaa sitä paperisella kyselylomakkeella. Jäsenistölle lähetetään tämän lisäksi samansisältöinen sähköinen kysely. Näet kyselyn kysymykset alla olevasta listasta.

1. Mitä mieltä olet Orivedestä viikonloppupaikkana?
2. Olitko majoitukseen tyytyväinen?
3. Olitko ruokaan tyytyväinen?
 - a. hinta/laatu
4. Mitä mieltä ohjelmasta?
5. Mitä taidenäyttelystä mieltä?
6. Mitä ja millaista ohjelmaa jatkossa?
 - a. seminaari tms. asiapitoista luentoa
 - b. viihde / biletyt / hauskanpito
7. Missä kaupungissa / paikassa haluaisit kokoontua?
8. Voiko olla pääkaupunkiseudulla ja/tai Helsingissä?
9. Entäpä muissa kaupungeissa? Tampere, Kuopio, Lappeenranta, Turku, Pori, Jyväskylä, Vaasa, Oulu, Tallinna, Riika, Tukholma.
10. Mitä rajoituksia sinulla naismoodissa/tyttönä liikkumisen suhteen?
11. Mitä mieltä olet puolisoiden osallistumisesta tilaisuuksiin ja päätöksentekoon?
12. Nettisivu-uudistus oletko tyytyväinen yhdistysten nettisivuihin?
 - a. Mitä siellä voisi olla?
13. Miten toivoisit yhdistyksen tiedottavan toiminnasta?
14. Mitä mieltä muista kanavista?
 - a. insta/tiktok jne
15. Yhdistyksen nimeä ja logoa on arvioitu. Tämän lisäksi on pohdittu mahdollista slogania nimen lisäksi. Onko nimiuudistukselle tarvetta?
 - a. Jos on niin mikä olisi hyvä nimi?
16. Onko logoa syytä uudistaa?
17. Slogan
 - a. voiko nimen yhteyteen liittää banderolliin sloganin
 - b. esim. DwC "Transnaisten asialla"
18. Muita kehitysehdotuksia? Vapaata ideointia

Kuvia 2023 kevättapaamisesta Morvassa

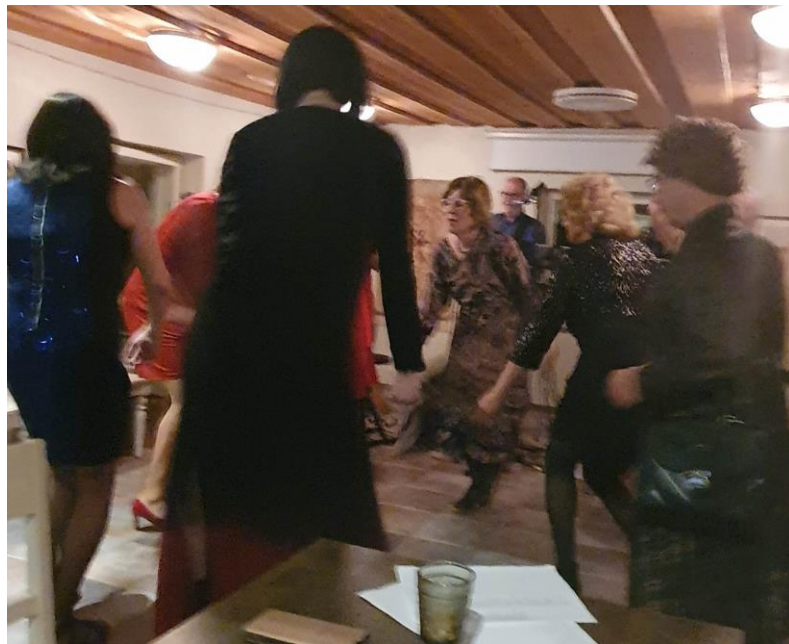
Kuvat: Anukatariina

Mummot bingohuumassa

Ladyt maalaistunnelmissa

...ja illan päätteeksi: Let's Twist Again!

Prideissä ympäri Suomen niemeä

Teksti: TaruNina

Anukatriina, TaruNina ja Mimmi Ravintola Kerubin terassilla Pride-juhlaa seuraamassa. Kuva: Sini-Tuulia

Kesän ensimmäinen Pride oli Pohjois-Karjalan Pride Joensuussa, jonne saavuimme Mimmin kanssa perjantaina 19.05. Sitä varten leiriydymme matkailuautolla Linnunlahden leirintäalueelle. Lähdimme kaupungille kävellen ja ihastelimme Joensuun nähtävyyksiä. Löysimme etsinnän jälkeen Marikan airbnb-majapaikan ja lähdimme porukalla kohti Ilosaarta ravintola Kerubiin jossa oli illan sateenkaari-burleskiesitykset.

Lauantaina hyvin nukutun yön ja Mimmin erikoisaamiaisen jälkeen lähdimme kävelemään Pride-kulkueen kokoontumispaikalle taidemuseo Onnin pihamaalle missä Marika jo meitä odotteli. Puoli tuntia ennen lähtöä paikalla oli huolestuttavasti vain kourallinen ihmisiä, mutta kun kello näytti lähtöä, meitä oli jo noin 1600. Marssimme

reitin keskustan kautta kierrellen Ilosaaren ilman suurempia ongelmia.

Kävely aiheutti sen verran nestevajausta että menimme ravintola Kerubin terassille nauttimaan ”tyttövirvokkeita” josta oli hyvä näkymä seurata puheita ja musisointia Ilosaaren lavalla. Hieman myöhemmin seuraamme liittyivät myös Anukatriina ja Sini-Tuulia. DwC:ltä paikalla siis 5 henkilöä, mikä oli hyvä juttu. Minä ja Mimmi emme jääneet seuraamaan iltaohjelmaa Kerubissa.

Anukatriina esitti iltajuhlissa DwC:n terveiset juhlaväelle. Hänellä olikin paikkaan vahvat muistot, olihan hän ollut järjestämässä Ilosaari-rock-tapahtumia 70-luvulla – silloin ihan oikeasti Ilosaarella. Tervehdyksessään hän kertoi, miten

kaupunkikuva oli muuttunut noista vuosista – Sateenkaarikansa oli silloin voittopuolisesti visusti kaapissa. Tervehdys sai raikuvat aplodit.

Joensuun kaupunki ei aluksi suostunut Pride-liputukseen kaupungintalon tornissa. Kun liput oli kähvelletty puistossa olleista tangoista ja niiden narut katkottu, lippu nostettiin myös torniin paraatipäivänä. Kuva: Anukatariina

Seuraavalle Pride-viikolle Seinäjoelle menin yksin TaruNinana, ja osallistuin kulkueeseen lauantaina 10.06. Kulkue lähti vanhalta Kauppatorilta ja kiersi keskustan kautta Lakeuden puistoon, Lakeuden ristin kupeeseen. Marssin aikana ei ongelmia.

Ulkoministeri Pekka Haavisto piti tervehdyspuheen noin 700-päiselle sateenkaariväelle. Ohjelmassa oli paljon puheita ja taidokkaita musiikkiesityksiä. Pekka Haaviston kannattajayhdistys keräsi ahkerasti kannattajakortteja jonka myös täytin. Minua pyydettiin Pekan kanssa pari haastatteluun Iltalehteen mutta kantti ei vielä riittänyt siihen.

Kolmannelle Pride reissulle päätimme lähteä Mimmin kanssa Kuopioon 30.06. perjantaina. Kulkue järjestäytyi vasta ennen klo 17.00 liikkeellelähtöä, joten ehdimme paikalle hyvissä ajoin ja löysimme hyvän ”puskaparkin” Väinölänniemen parkkialueelta.

Kulkueen lähtö oli ”Sotkun” piha-alueelta eli historialliselta varuskunta alueelta päätyen keskustakierroksen jälkeen kirkkopuistoon. Väkeä oli runsaasti liikkeellä eli noin 2200 henkeä. Muita tuttuja emme tavanneet, mutta ”Nosturi-Heli” puolisoineen oli ollut myös paikalla. Ohjelma jatkui piknikin merkeissä puistossa. Seuraava järjestetty ohjelma oli sateenkaarimessu viereisessä kirkossa mutta me emme sinne osallistuneet.

Seikkailumme jatkui lauantaiamuna kohti Oulunjärveä ja Manamansaloo, jossa leiriydyimme seuraavan yön. Sunnuntaiamuna lähdimme ajelamaan Kassu Halosen taidekahvilan kautta Pihtiputaalle keihäskarnevaaleille, jossa pääsimme kahteen otteeseen YLEN suoraan TV lähetykseen.

Kaikista näistä Prideistä on Youtube videot [Mimmi Makusen kanavalla](#).

Neljäs Pride kokemus tuli koettua 08.07. lauantaina Närpiössä. Paikalliset sateenkaarirytyt olivat järjestäneet siellä lyhyen kulkueen ja puistojuhlan, Tomaattimarkkinoiden yhteyteen. Osallistujia oli noin 200 ja kylttejä tehtiin pajassa tomaattilaatikoiden pohjiin. Ohjelma oli piknikillä hyvin musiikkipainotteinen kahden DJ:n vetämänä. Tarulla oli aika orpo olo yksin ”ruotsinmaalla”. Haastattelu pyydettiin Syd-Österbotten-lehteen kuvien kera, jonka myös annoin.

Viidennet Porin Pridet järjestettiin 12.08. 2023 kulkueen ja torijuhlan merkeissä kauniina lauantai päivänä. Kulkue lähti torilta kiertäen Porin hienoa vanhempaa kaupunginosaa, vartin välipysähdys oli kaupungintalon puistossa, suihkulähteen vierellä joka oli valokuvauksen kannalta hieno toteutus.

Kulkue, jossa oli noin 600 osallistujaa, palasi takaisin lähtöpaikkaan torille jossa oli esiintymislavalla paljon erilaista ohjelmaa. Emme olleet loppuun asti vaan lähdimme Reposaareen syömään Merimesta-ravintolaan herkullista merellistä päivällistä.

DwC-kuvia Helsinki Pridestä 1.7.2023

Grand old ladies Thea ja Gitta. Kuva: Anukatariina

Sade ei haitannut Pride-paraatia. Puistojuhlan tunnelmaa se kyllä aika tavalla latisti. Kuva: Pia

Pikkujoulut pikkumustassa

Teksti: Hannu

Kuva: Karina Karshavina / Pexels

Dreamwearclub-lehden varhaisissa numeroissa oli runsaasti fantasiatarinoita siitä, miten kirjoittaja tai fiktiivinen hahmo päätyy tosielämän pyörteisiin mekossa, meikissä ja korkkareissa. Hannun tarina muistuttaa paljon noita – kuitenkin sillä erotuksella, että se on totta! Toimitus on lisännyt jutun kuvituksen vanhojen fantasiakirjoitusten tyyliin.

Unelmani oli osallistua työpaikan pikkujouluihin naisena: leveähelmainen iltapuku, meikki, kampaus, korvakorut ja pitkät, lakatut kynnet. Jouluna 2022 toteutin sen – tai tarkkaan ottaen hieinan vähemmän mutta silti enemmän.

Syksyllä 2020 päätin, että astun ulos kaapista. Vuodenvaihteessa pyysin vaimolta lainaksi villakangastakkia, kun olin lähdössä hakemaan ruokaverkkokauppatilausta. Omasta vaatekaapista

löytyi jo katukelpoinen asukokonaisuus muuten. Mutta kuten yleistä, vaimo ei idealle lämmennyt ja aie jäi silloin vain yritykseksi. Kesällä 2021 aie kuitenkin toteutui ja hain ruokatilauksen farkkuhauseessa.

Unelma heräsi syksyllä 2021. Vaikka olin jo vahvasti raottamassa kaapin ovia ja liikkunut julkisestikin puolisen vuotta, tuntui unelma vain kaukaiselle haaveelle. En olisi voinut silloin – enkä vielä

paljon myöhemminkään – kuvitella menevän vain vuosi, että siitä tulee totta.

Kyseessä oli työpaikan pikkujoulut – tai joulujuhlat kuten niitä on yrityksessä tapana kutsua, koska tapahtuma on aina varsin tasokas. Vuoden 2021 joulujuhlat jouduttiin siirtämään COVID-19:n takia ja ne järjestettiin viimein keväällä 2022, joihin en tosin itse osallistunut. Kerroin unelmastani samoihin aikoihin tärkeälle ystäväleni ja liittolaiselleni, jonka kanssa käymme silloin tällöin kävelemässä ja puhumassa. Hänen tuken- sa innoittamana mieleeni hiipi ajatus, että unel- man voisi – ehkä, mahdollisesti, sopivissa olosuh- teissa, joskus, oikeasti – jopa toteuttaa. Suurella varauksella tosin; kaiken pitäisi olla täydellisesti mielikuvani mukaisesti. Kesän aikana unelma, jos nyt ei haihtunut, niin ainakin haalistui entisen kaltaiseksi haaveeksi.

Toukokuun viimeisinä päivinä tapahtui kuitenkin jotain oleellista: tein edelleen suurelta osin etä- töitä, mutta tällä kertaa laserkäynti osui toimis- topäivälle tai pitäisikö sanoa toimistopäivä laser- käynnin päivälle. Vaikkei laseriin voi meikissä mennäkään, vielä vähemmän halusin mennä sin- ne miesten vaatteissa. Toisaalta liikuttuani jo noin vuoden kaupungilla naisulkoasussa en halunnut myöskään vaihdella vaatteita vain toimistolle mennäkseni tai edes koukata takaisin kotiin vaih- tamaan asua varsinkin kun Tiikka oli aivan eri suunnassa. Päättelin siis, että ainoa vaihtoehto oli mennä toimistolle leggingseissä ja tunikassa. Näin käytännönläheisestä syystä tulin ulos kaapista töissäkin.

Syksy oli jo pitkällä, kun havahduin, että joulu- juhlakutsua ei ollut vielä julkaistu, vaikka yleensä se tapahtui hyvissä ajoin. Samalla tajusin, että en halua enää mennä juhliin tummassa puvussa, joka on kyseisessä tapahtumassa miesten de fac- to -pukukoodi. Juhliin oli arviolta 5-6 viikkoa, kun kiersin useita naisten juhlavaateliikkeitä, mutta en löytänyt – onneksi – sopivaa mekkoa juhliin. Töissä kävin ”nykäisemässä hihasta” entistä nais- puolista esihenkilöäni, johon luotin täysin, ja ker- roin hänelle identiteetistäni ja suunnitelmastani sekä kyselin tarkemmin naisten pukeutumisesta joulujuhlissa, koska edellisistä omista juhlistani oli jo COVID-19:n takia ehtinyt kulua aikaa. Tämä oli upea keskustelu ja ex-esihenkilöni ehdotti, että voisimme mennä yhdessä juhliin. En olisi itse

uskaltanut moista toivoakaan, ja olin todella on- nellinen hänen tarjouksestaan.

Kuva: Darya Sannikova / Pexels

Koska en valmista mekkoa ollut löytänyt ja var- sinkin, koska halusin saada asusta mahdollisim- man hyvin sopivan ja makuni mukaisen, päätin teettää sen. Päädyin kotelomekkoon ja luonnos- telin kuvan mekon mallista ja koristeluista ompe- lijaa varten. Joulujuhlakutsua ”virallisine” puku- koodeineen ja mahdollisine teemoineen ei ollut vielä julkaisu, joten lähetin meilin juhlatoi- mikunnalle kertoen avoimesti suunnitelmastani ja tiedustellen voisivatko he kertoa pukukoodin ja mahdollisen teeman jo etukäteen, jotta voisin ottaa sen tarvittaessa huomioon mekkoa teettä- essä. Neutraali ja kaikin puolin korrekki vastaus tuli varsin nopeasti; teema ei ollut ihan oman makuni mukainen, mutta toki vapaaehtoinen, joten pitäydyin kotelomekkosuunnitelmassani. Ompelija löytyi Googella helposti, mutta aina- kaan ensikertalaiselle vertailu ja ammattitaidon arviointi ei ollut helppoa. Ompelija lupasi ehtiä tekemään puvun, ja tapasin hänet, suunnittelim- me mekkoa, ja sain pari vinkkiä sopivia kankaita myyvistä liikkeistä. Selasin liikkeiden valikoimat läpi netissä ja löysin neljä mahdollista kangasta.

Niistä kolme oli ”ok-näköisiä”, kohtuullisen hin- taisia tafteja ja yksi musta, metallilangalla kirjailtu silkikangas luokkaa ”pakko saada”, mutta metri- hinta kyllä hirvitti. Kävin paikanpäällä liikkeessä, silloin vielä täysin miesmoodissa, kerroin tarvitse- vani kankaan kotelomekkoon ja pyysin nähtäväksi kolme neljästä vaihtoehdostani. Kankaat nähtyäni totesin itsekseen, että en voi ostaa muuta kuin sen mustan kankaan. Mutta olihan kyseessä en- simmäisinä tämän mittaluokan juhlina once-in-a-

lifetime -tyylinen tilaisuus omalta kannaltani, ja vähintään 500 hengen juhlassa olisi monen monta ihmistä, joille tulisin kaapista, vaikka tunikassa olinkin jo toimistolla käynyt.

Mekon kanssa piti tietysti saada korkkarit, joten vierailin Bellissimassa Helsingin Arabianrannassa.

Yhdet mustat avokkaat omassa kaapissa jo olinkin, mutta huokeahko espanjalainen merkki ei ollut ulkonäöltään eikä varsinkaan jalassa sellainen, että sitä olisi voinut harkita juhliin. Olin jo etukäteen päättänyt, että ensisijainen vaihtoehto olisi perinteinen itävaltalainen valmistaja Högl, sillä tiesin, että sen tuotteet olivat laadukkaita. Mallistossa näytti sitä paitsi olevan kokoja kaikista malleista 42:een asti ja osasta jopa 45:een asti. Kiikarissa oli musta avokas noin 5-6 cm korolla, joten piti ainoastaan toivoa, että lesti ja koko sopisivat. Bellissimassa olinkin yksi malli koossa 42, joka istui vasempaan jalkaan kuin "hansikas käteen" eikä oikeakaan ollut mitenkään pahan tuntuinen, vaikka jaloissa hieman kokoeroa onkin. Malli ei tosin ollut omaan silmääni sopiva, joten suuntasin Höglin omaan verkkokauppaan, jossa olinkin etsimääni mallia koossa 42 – yksi pari! Tilaus lähti nopeasti eikä toimitukseen ollut paljoa hitaampi, sillä kengät tulivat DHL:llä Itävallasta tai Saksasta parissa päivässä. Otin kengät mukaan mekon sovitukseseen, ja pyörähdellessäni mekossa ja korkkareissa peilin edessä ompelijan uskoakseni ihan vilpityn kommentti oli "Upeaa!". Kehut varsinkin Cis-naisen suusta jäivät mieleen ja tuotakin hetkeä on edelleen erittäin kiva muistella.

Puku valmistui lopulta parissa kolmessa viikossa reilusti ennen juhliä, vaikka siihen tehtiin vielä muutamia muutoksia sovituksen yhteydessä. Y-mallisen vartalon kompensoimiseksi "huijasimme" hiukan, ja pukuun laitettiin lantiolle hieman toppausta. Miehestä mitoitettiin valmistajan mainospuheiden mukaan 1,5 kuppikokoa lisäävien topattujen rintaliivien mukaan ja siitä tuli selkeästi naisellinen vaikkakin pienemmästä päästä, sillä halusin pitää sekä muodot että tyylin hillityinä.

Marraskuun lopulla noin paria viikkoa ennen juhliä oli sopivasti lasersessio ja sen jälkeen nypin kaikki loput partakarvat pois. Se oli ensimmäinen kerta sitten teini-iän, kun leuka oli sileä, ja kuinka hyvältä se tuntuikaan. Myös tumman varjon haa-

listuminen tai melkein katoaminen oli erittäin tärkeää, sillä se mahdollisti varjon peittämisen ilman paksua meikkiä.

Olin jo aiemmin heti juhlapäätöksen tehtyäni varannut sekä varsinaisen ajan juhlapäivälle että koekampaus- ja -meikkiajan Villistä Vaniljasta. Olin koko aikuisiän ja varsinkin armeijan jälkeen pitänyt hyvin lyhyttä hiusmallia, mutta nyt hiukset olivat kasvaneet maaliskuusta saakka, joten pituutta oli jo sopivasti lyhyehköön naiselliseenkin leikkaukseen. Koekampaus oli siten ensimmäinen kerta, kun näin omista hiuksistani tehdyn naisellisen kampauksen, ja se toi kirjaimellisesti onnenkyneleet silmiini. Meikissä kokeiltiin toki hieman omaa suhteellisen yksinkertaista ruutiimeikkiäni rohkeampaa tyyliä iltajuhliä silmällä pitäen, mutta pyörityäni päivän kaupungilla totesin oman meikkivoiteeni sopivan iholleni selvästi paremmin ja päätin tehdä juhlapäivän meikin itse.

Kuva: Cleyton Ewerton / Pexels

Juhlapäivänä olo oli yllättävän rauhallinen – en edes juurikaan jännittänyt vaan olin innoissani. Olin ottanut iltapäivän vapaana liukuvan työajan puitteissa ja kävin heti puolilta päivin Villissä Vaniljassa kampauksessa. Takaisin kotiin ehdin sopivasti, jotta aikaa jäi vielä tehdä rauhassa tavallista huolellisempi meikki, vaihtaa vaatteet ja pakata "huulipuna ja puuteri" vaimoltani lainaamaani kirjekuorimalliseen juhlaaukkuun.

Asukokonaisuus oli musta: mekko mustaa silkkiä, mustat ohuet sukkikset, mustat avokkaat ja musta juhlaaukku. Silkkikankaan metallilankakirjailut tosin tekivät kankaasta upeasti, mutta silti arvokkaasti valoissa välkehtivän – ei mikään bile-

prinsessa, muttei ihan perusmekkokaan. Päällysvaatteina olivat vaimoni vähälle käytölle jäänyt ja siten itselleni vähitellen siirtynyt villakangastakki ja mustat nahkaiset nilkkurit. Kaulassa oli sentään vaaleahko siniharmaa mohair-huivi.

Joulujuhlamekko. Malli: Hannu. Kuva: Hannu.

Lähdin juuri aikataulussa kotoa hakemaan esihenkilöäni sovitusti toimistolta, kun hän lähetti viestin kysyen, voisiko eräs toinen, oman tiimini ainoa naisoletettu, tulla samalla kyydillä. Vastasin pikaisesti, että toki ja hetken kuluttua lähdimme ajelemaan toimistolta kohti juhlapaikkaa kolmen naisen porukalla. Narikassa tapasimme pari muuta kollegaa tiimistäni, jotka liittyivät seuraamme ilman mitään ihmetystä. Varasimme ruokailua varten seurueellemme ison pöydän, koska isokin juhlatila tulisi täyttymään ja halusimme ruokaila rauhasa eikä hätäisesti pystypöydissä. Ylijääneil-

le paikoille tuli muutama henkilö muualta organisaatiosta mukaan lukien eräs osastosihteeri. En huomannut, että kukaan olisi ihmetellyt ulkoasuani ja vaikka olisi ihmetellytkin, pitivät he asian omana tietonaan.

Juhlien aikana tapasin pari kollegaa, joiden kanssa olin tehnyt töitä enemmän tai vähemmän jo edellisessä työpaikassa eli lähes 20 vuoden ajan. Ensimmäinen totesi, että olen rohkein tuntemansa ihminen, ja toinen tunnusti yllättyneensä, mutta ei hämmentynyt ainakaan havaittavasti, ja juttu luisti täysin luontevasti. Kolmas kollega oli jo etukäteen konservatiivisimmaksi arvailemani. Huomasin hänet ruokailun jälkeen seisoskelemassa viereisen tyhjän pöydän luona tanssilattialle päin katsellen. Halusin selvittää hänen reaktionsa, joten nousin pöydästä ja kävelin hänen ohitseensa baaritiskille päin. Hän ei huomannut tai ainakaan tunnistanut minua. Haettuani juoman jäin baaritiskin tuntumaan odottamaan jonkun tutun ilmaantumista ja hetken kuluttua kyseinen kollega käveli suoraan vastaan. Katseidemme kohdattua hän tunnisti minut ja hänen leukansa kirjaimellisesti loksautti auki. Sai hän sentään siinä hetkessä jopa vilpittömän oloisesti kommentoitua ”Hieno mekko!” ennen kuin jatkoi matkaansa.

Myöhemmin illalla hän oli kuulemma udellut tiimini jäseniltä pukeutumisesestäni, mutta tiimijäseneni eivät nähneet tarpeelliseksi kommentoida asiaa.

En ollut aiempina vuosina tanssinut enkä usko, että olisin näissäkään juhlissa tanssilattialle tummassa puvussa vaivaantunut vaan olisin todennäköisemmin hieman ruokailun jälkeen klo 21 paikkeilla suunnannut kotiin. Mekossa kuitenkin lähdin tanssimaan, pidin siitä ja sain kulumaan tanssilattialla useamman tunnin. Korkkaritkaan eivät hidastaneet menoa eivätkä jalat juurikaan kipeytyneet; kiitos kuuluu varmasti osaltaan Höglin laadulle, mutta myös endorfiinitasot lienevät olleen kohdillaan.

Tanssilattialla seuraamme liittyi muutta mutkitta neljäs suhteellisen läheinen kollega kuin tilanteessa ei olisi mitään poikkeuksellista. Vaikkei hän näyttänyt reagoivan mitenkään, jäi hänen reaktionsa tai siis lähinnä sen puute tai neutraalius myös erityisen lämpimästi mieleen.

Kuva: Karina Karshavina / Pexels

Toimistolla arjen palattua yhteisessä pöydäsämme ruokaillut osastosihteeri hymyili erityisen lämpimästi. Kolmas kollegani puolestaan tuntui saaneen jonkinlaisen trauman ja hädin tuskin sai huomenta sanottua pitkään aikaan, vaikka normaalisti vaikuttaa jopa korostetun reippaalta ja ottaa tilansa. Noin puolen vuoden jälkeen hänkin oli ilmeisesti päässyt asian yli jo siinä määrin, että pystyi sentään jotakuinkin normaalisti ainakin vastaamaan tervehdykseen.

Riippuu ehkä maailmankatsomuksesta oliko kyseessä kohtalo, onnenkantamoinen vai olinko vain niin motivoitunut, että sain kaiken tarvittavan järjestymään suhteellisen lyhyellä aikataululla. Korvakoruja tai kynsiä en hankkinut; reikiä en halunnut vielä arkielämäni, koska korvikset eivät mielestäni sovi (itselleni) parran kanssa enkä toisaalta niiden kanssa halunnut tehdä kompromisseja esimerkiksi klipsikorujen suuntaan. Alun perin haaveilin ehkä rakennekynsistä, mutta oikeassa elämässä halusin sekä tyyli- että käytännön syistä omat normaalia pidemmäksi kasvattamani ja jouluisen punaisiksi lakkaamani kynnet. Nämä

pari kompromissia alkuperäisen haaveen suhteen eivät kuitenkaan latistaneet fiilistä lainkaan.

Täytyy korostaa, että nautin juhlista ja olostani ehdottomasti koko illan, mutta tietyllä tavalla juhlut – tai siis oma kokemukseni niistä – oli vähemmän “hohdokas” kuin unelmissani mutta vastaavasti enemmän “tavallinen”. “Tavallisuus” yhdistettynä siihen, että nautin olostani, tuntuu lopulta paljon arvokkaammalta kuin “hohdokkuus”, koska se tarkoittaa, että on mahdollista nauttia yhtä paljon myös ihan “tavallisista” arkipäivistä. Siihen olen sen jälkeen myös arkielämänsäni pyrkinyt mm. korvaamalla vähäiset vanhat vaatteeni pikkuhiljaa sellaisilla, joita oikeasti haluan pitää, ja käyttämällä niitä – muutamista ehkä oman pääni sisäisistäkin käytännön haasteista kuten parran rippeistä huolimatta – ja tavoitteenani on nauttia matkasta joka päivä

Kuva: Tatiane Herder / Pexels

Sukupuolen vahvistaminen ja asioiden eteneminen

Teksti: Monica

Kuva: Monican passikuva

Tässä artikkelissa käsittelen omia kokemuksiani sukupuolen vahvistamiseen liittyvistä asioista sekä eteen tulleista ongelmista. Tämä siksi, että joku muu, jolla asia on vielä edessä voisi tietää miten toimia.

1. Vaihe:

Lähetetään hakemus perusteluineen Digi- ja väestötietorekisteriin. Jos haluat samalla tehdä nimenmuutoshakemuksen, se suositellaan tekemään verkkolomakkeella tai ladattavalla lomakkeella, ei siis sähköisellä lomakkeella, josta peritään maksu.

Kun olet lähettänyt tämän, saat vahvistusviestin DVV:ltä. Samalla saat tietopaketin, jossa kerrotaan mihin asioihin vahvistettu sukupuolimerkintä vaikuttaa ja miten sinun tulee toimia 2. vaiheen jälkeen.

2. Vaihe:

Jos ja kun vielä olet varma siitä, että haluat vahvistaa sukupuolimerkintäsi, lähetä 2. vaiheen hakemus. Saat vahvistusviestin DVV:ltä lähetyksen onnistumi-

sesta. Noin viikon päästä saat ilmoituksen, jossa kerrotaan, milloin asiasi ratkaistaan joko myönteisesti tai kielteisesti. Otan tässä esimerkin, millaisen ilmoituksen itse sain: "Hei! Asia ratkaistaan ja henkilötunnuksesi sekä nimesi muutetaan maanantaina pv.kk.vvvv."

Entä sitten?

Saat DVV:ltä dokumentit eli otteet, jossa kerrotaan aiempi nimesi sekä passivoitu henkilötunnuksesi sekä uudet vastaavat. Saat muutaman päivän sisällä myös uuden **kelakortin**. Voidaksesi kuitenkin hoitaa asioitasi, sinulla tulee olla virallinen henkilöllisyystodistus. Nopein tällainen on **express passi**, jonka saa 2 päivässä ja maksaa 89 €. Tällöin vielä esim. pankkikorttisi toimii, mutta verkkopankkitunnistautuminen voi olla joihinkin palveluihin toimimaton. Siksi sinun

tulee olla yhteydessä pankkiisi, jonne kirjataan ko. tapahtuma ja sinulle tilataan uusi **pankkikortti** uusilla tiedoilla. Varaa odotteluajaksi käteistä rahaa tarvittava määrä, jotta voit hoitaa asioitasi. Minulla pankki yritti saada vanhan kortin toimintakykyiseksi siihen saakka, kunnes uusi kortti tulee, mutta ei onnistunut siinä. Saatoin kuitenkin nostaa käteistä pankista käteisnostolla.

Sitten oli vuorossa terveysasiat. **Omakannassahan** näkyvä hoitohistoria ja hoitoyksiköiden tulee yhdistää nämä aiemmat tiedot uuden henkilötunnuksen alle, jotta voit itse tarkastella terveystietojasi tai esim. tulostaa koronarokotustodistuksen. Tämä tulee tehdä kaikissa hoitoyksiköissä erikseen, joissa olet ollut hoidettavana. Omalta kohdaltani asia hoitui hyvin Mehiläisessä sekä Sairaanhoidopiirin puolelta, mutta kaupungin hallinnossa olleista terveyskeskuksissa asia kesti yli 2 kk ja vaati useita yhteydenottoja. Sain mm. terveyskeskuksesta puhelinumeroasi asiakirjahallinnon asiakaspalveluun, josta minua pyydettiin painostamaan edelleen terveyskeskusta asiassa ja sanomaan, että asia pitää hoitaa, sekä ettei sitä voi tehdä mikään muu taho kuin terveyskeskus. Sen jälkeen alkoi tapahtua. Myös kaikki **reseptit** piti lääkärin kirjoittaa uudestaan uudelle henkilötunnukselle. Kannattaa varmistaa apteekista, onko kaikki reseptit varmasti kirjoitettu. Omalta kohdalta näin ei ollut. Olisin toki saanut lääkkeen vanhoilla henkilötunnuksilla, mutta en minkäänlaista kelakorvausta.

Puhelin ja laajakaista. Operaattoreihin kannattaa ilmoittaa tapahtumasta juuri verkkopankkitunnistautumisen vuoksi. samalla sinun kannattaa varmistaa, että e-laskutus jatkuu entiseen malliin, jos sellainen on. **Omavero** alkaa myös toimia, kun asiasta ilmoite-

taan. **Taloyhtiölle** kannattaa ilmoittaa asiasta, jos sinulla on yhtiövastikkeesta e-laskutus. **Ajokortin** voi tilata uusilla tiedoilla sähköisesti Traficomista, kun verkkopankkitunnistautuminen onnistuu. Vaikka DVV:n tietopakettissa sanotaan, että **vakuutusyhtiöt** saavat tiedon asiasta automaattisesti. Kannattaa kuitenkin olla yhteydessä asiasta omaan vakuutusyhtiöön, sillä jos asia ei ole huomioitu erikseen, et näe vakuutuskirjaasi sähköisesti. Vakuutusturvasi toki on voimassa, jos olet maksanut laskut.

Töissä sinut tietysti linkitetään henkilöstörekisterissä uusien henkilötietojen alle. Omalla kohdallani kaikki muu tapahtui kivuttomasti, mutta kun toimin terveydenhoitoalalla ja lääkeluvat pitää uusia 5 vuoden välein ja olin osan teorialenteistä suorittanut vanhojen henkilötietojen alla, ei niitä enää löytynyt. Tällöin esimies saa hoitaa asian. Siinä pätkinänkuoressa minulle kohdalleni tulleet asioita.

Muuta mahdollista:

Jos vahvistat sukupuolesi miehestä naiseksi, sinun tulee huolehtia mahdollisesti biologiaan liittyvistä terveysasioistasi. Naisena saat kutsun rintasyöpäseulontaan, johon voit osallistua. Eturauhasen liikakasvua sinulle saattaa tulla, jolloin joudut lääkärille tiedottamaan biologiastasi. Samoin on veriarvojen kohdalla. Vaikka joissain lääkkeissä kielletään lääkettä käyttämästä, mikäli olet nainen, se tarkoittaa biologista naista. Jos vahvistat sukupuolesi naisesta mieheksi ja olet nuori alle 30-vuotias, saat kutsun asepalvelukseen.

Magnus Hirschfeld, pillerikaupustelija vai seksin Einstein?

Osa 1/2

Teksti: Anukatoriina

Monille lienee tuttu tanskalaisen Lili Elben tarina, jossa hän kävi sukupuolenkorjausleikkauksessa saksalaisessa instituutissa. Tämä artikkeli kertoo tuon instituutin perustajasta Magnus Hirschfeldistä (1868-1935) ja hänen värikkästä elämästään. Hirschfeld oli saksalais-juutalainen seksologi ja aktivisti. Häntä pidetään yhtenä ensimmäisistä merkittävistä seksuaalisuuden tutkijoista ja tärkeänä seksuaalisen vapautumisen pioneerina. Hän oli myös ensimmäisiä homoseksuaalien oikeuksien puolustajia. Hänen osin aikaansa edellä olevat ajatuksensa ja elämän värikkäät vaiheet koskettavat monin tavoin myös transihmisiä. Ensimmäisessä osassa kerrotaan hänen varhaisesta poliittisesta tieteellisestä työstään ja hänen perustamastaan instituutista. Toisessa osassa käsiteltävänä ovat hänen maailmanmatkansa ja teoreettinen ajattelunsa. Jutussa käytetään Hirschfeldin itsensä käyttämiä termejä, jotka eivät vastaa nykyisiä monilta osin.

Opinnot, oivallus ja kutsumus

Hirschfeld syntyi Kolbergissa Pommerissa (vuodesta 1945 [Kotobrzeg](#) Puolassa), aškenasi-juutalaiseen perheeseen arvostetun lääkärin pojaksi. Hän kävi kuitenkin protestanttista koulua. Yliopisto-opinnot alkoivat filosofialla ja filologiaalla, ja päättyivät lopulta lääketieteelliseen tutkintoon vuonna 1892.

Opintojensa jälkeen Hirschfeld matkusti kahdeksaksi kuukaudeksi Chicagoon, jossa hän liittyi kaupungin homokulttuuriin. Havaittuaan olennaisia yhtäläisyyksiä Chicagon ja Berliinin homokulttuurien välillä Hirschfeld kehitti teoriansa homoseksuaalisuuden yleismaailmallisuudesta. Palat-

tuaan hän aloitti luontaishoitopraktiikan Magdeburgissa ja siirsi sen Berlin-Charlottenburgiin vuonna 1896.

Hirschfeld kiinnostui homojen oikeuksista, koska monet hänen homopotilaistaan päätyivät itsemurhaan. Erityisesti Hirschfeld mainitsi yhden potilaansa tarinan syyksi homojen oikeuksien puolustamiseen: nuori masennuksesta kärsinyt ja 1896 itsemurhan tehnyt armeijan upseeri jätti jälkeensä itsemurhaviestin, jonka lopussa hän kirjoitti:

"Ajatus siitä, että te [Hirschfeld] voisitte edistää tulevaisuutta, kun Saksan isänmaa ajattelee mei-

tä oikeudenmukaisemmin, tekee kuolemani hetken suloiseksi."

Seksuaalioikeuksien aktivismia

Vuonna 1896 Berliinissä järjestettiin suuri yritysnäyttely, jossa oli yhdeksän "[ihmiseläintarhaa](#)" Saksan siirtomaista. Hirschfeld haastatteli näitä ihmisiä heidän kulttuuriensa seksuaalisista piirteistä. Tämän perusteella syntyi hänen kirjansa [Die Homosexualität des Mannes und des Weibes](#) ("Miesten ja naisten homoseksuaalisuus") vuonna 1914. Kirjallaan hän pyrki todistamaan, että homoseksuaalisuutta esiintyi kaikissa kulttuureissa. Tämä teesi haastoi sen ajan teorian eri rotujen välisistä eroista, jotka olivat perusta ajatukselle valkoisesta ylivallassa.

Vuonna 1896 Hirschfeld julkaisi pamfletin, "[Sapho ja Sokrates, homoseksuaalisesta rakkaudesta](#)" (salanimellä Th. Ramien). Vuonna 1897 Hirschfeld oli perustamassa [tieteellistä humanitaarista komiteaa](#), jonka tavoitteena oli tehdä tutkimusta puolustaakseen homoseksuaalien oikeuksia ja kumota Saksan rikoslain homoseksuaalisuuden kriminalisoivan [pykälä 175](#). Komitean motto "*Oikeutta tieteen kautta*" heijasti Hirschfeldin uskoa siihen, että parempi tieteellinen ymmärtäminen homoseksuaalisuudesta poistaisi sosiaalisen vihamielisyyden homoseksuaaleja kohtaan.

Komitea keräsi 6 000 allekirjoitusta merkittävilta saksalaisilta vetoamukselle 175 §:n kumoamiseksi, mukana mm. [Albert Einstein](#), [Hermann Hesse](#), [Käthe Kollwitz](#), [Thomas Mann](#), [Heinrich Mann](#), [Rainer Maria Rilke](#), [August Bebel](#), [Max Brod](#), [Karl Kautsky](#), [Stefan Zweig](#), [Gerhart Hauptmann](#), [Martin Buber](#), [Richard von Krafft-Ebing](#) ja [Eduard Bernstein](#). Vetoamus ei tuottanut toivottua tulosta lainsäädännössä. Uudessa yrityksessä 1920-luvulla se edistyi jonkin verran, kunnes natsipuolueen valtaan tulo lopetti kaiken toivon tällaisesta uudistuksesta.

Osana pyrkimyksiään torjua kansan ennakkoluuloja Hirschfeld esitti laatimiensa kyselyjen perusteella ensimmäisenä tilastollisia todisteita siitä, että homoseksuaalit tekivät todennäköisemmin itsemurhan tai yrittivät itsemurhaa kuin heteroseksuaalit, ja että Saksan sosiaalisissa olosuhteis-

sa elämä oli kirjaimellisesti sietämätöntä homoseksuaaleille.

Feminismiä

Hirschfeld kampanjoi feministisen [Bund für Mutterschutz](#) –järjestön mukana abortin dekriminialisoinnin puolesta ja naisopettajien ja -virkamiesten naimattomuus- ja lapsettomuusvaatimusta vastaan. Järjestö tuella onnistuttiin estämään pykälän 175 laajentaminen kriminalisoimaan myös naistenvälinen rakkaus.

Tapaus Eulenburg

Hirschfeld todisti 1906–1909 oikeudenkäynnissä, joissa kenraali [Kuno von Moltke](#) haastoi toimittaja [Maximilian Hardenin](#) oikeuteen vuonna 1907 tämän julkaistua artikkelin, jossa Moltkea syytettiin homoseksuaalisesta suhteesta keisarin parhaaseen ystävään, prinssi [Philipp von Eulenburgiin](#). Todistuksillaan Hirschfeld halusi oman asiantuntijuutensa kautta juridista tukea ajatukselle, jonka mukaan "*homoseksuaalisuus oli osa luonnon ja luomisen suunnitelmaa aivan kuten normaali rakkaus*", ja sai kunniakkaan upseerin persoonan kautta tukea tälle ajatukselle.

Vaikutukset olivat päinvastaiset: Preussin hallitus uhkasi peruuttaa Hirschfeldin lääkärintuomion 175 §:n vastaisen asiantuntijalausuntojen johdosta. Koska oikeudenkäynnissä oli osallisena Wilhelm II:n paras ystävä, skandaali uhkasi koskea myös keisaria. Ja koska Eulenburg oli ankara antisemiitti, kansallismielinen [Völkisch-liike](#) nousi tukemaan häntä, ja hyökkäsi juutalaisen Hirschfeldin kimppuun mediassa ja myös käytännön toimin. Völkisch-aktivistit kiinnittivät julisteita Hirschfeldin talon ulkopuolelle, joissa luki "*Dr. Hirschfeld yleinen vaara: Juutalaiset ovat tuhomme!*". Se, että kenraali von Moltke ja Eulenburg olivat homoja, ei saanut hallitusta kumoamaan pykälää 175 - sen sijaan se pantiin täytäntöön kovennetusti, mikä johti homoseksuaaleihin kohdistuvaan ennennäkemättömään tukahduttamiseen.

Sotaintoilua ja pasifismia

I maailmansodan aluksi Saksan sotatoimia kannattava Hirschfeld alkoi kääntyä sotaa vastaan vuonna 1915 ja siirtyi pasifistiseen kantaan vaatien sodan lopettamista. Juutalaisena homoseksuaalina hän kohtasi ankaraa vastustusta ”oikeilta saksalaisilta”. Vuoden 1918 lopulla keisarivallan kaaduttua Hirschfeld kirjoitti yhdessä sisarensa [Franziska Mannin](#) kanssa pamfletin [Was jede Frau vom Wahlrecht wissen muß!](#) ("Mitä jokaisen naisen tulee tietää äänioikeudesta!"), joka ylisti marraskuun vallankumousta äänioikeuden myöntämisestä saksalaisille naisille.

Elokuvaa ja aatteen paloa

Hirschfeld käsikirjoitti 1919 valmistuneen elokuvan [Anders als die Andern](#) (Erilainen kuin muut). [Conrad Veidt](#) näytteli siinä yhtä ensimmäisistä homoseksuaalisista elokuvahahmoista. Elokuvasa esitettiin erityinen homojen oikeuksia koskevan lain uudistusohjelma: kun miesprostituoitu kiristää Veidtin, hän lopulta tulee ulos sen sijaan, että jatkaisi kiristysmaksujen suorittamista. Hänen uransa tuhoutuu ja hän ajautuu itsemurhaan.

Hirschfeld näytteli itseään elokuvassa, ja mykkäelokuvan tekstitauluihin oli kirjoitettu hänen sanomanaan:

"Homoseksuaalien vaino kuuluu samaan surulliseen historian lukuun, kuin noitien ja harhaoppisten vainot... Vain Ranskan vallankumouksen myötä kaikkialla, missä Code Napoléon otettiin käyttöön, homovastaiset lait kumottiin, koska niitä pidettiin yksilön oikeuksien loukkauksena... Saksassa kuitenkin yli 50 vuoden tieteellisestä tutkimuksesta huolimatta homoseksuaalien syrjintä jatkuu lakkaamatta... Voittakoon oikeus pian epäoikeudenmukaisuuden tällä alalla, tiede voittaa taikauskon, rakkaus voittaa vihan!"

Elokuva päättyy kohtaukseen, jossa Hirschfeld avaa kopion Valtakunnan rikoslakista ja yliviivaa pykälän 175 jättimäisellä X:llä.

Saksan kansallismieliset konservatiivit, jotka jo vihasivat Hirschfeldiä, tarttuivat hänen frankofiilisenä pidettyyn puheeseensa "epäsaksalaisena".

Vihaa nosti myös Hirschfeldin halu rinnastaa elokuvan tarinassa itsensä Émile Zolan rooliin [Dreyfus-tapauksessa](#), tarkoituksenaan osoittaa analogia homofobian ja antisemitismin välille.

Väkivaltaa ja kansainvälisyyttä

Vuonna 1920 joukko kansallismielisiä Völkisch-aktivisteja hyökkäsi Hirschfeldin kimppuun kadulla ja pahoinpiteli hän pahasti. Hänet julistettiin jopa kuolleeksi poliisin saapuessa paikalle.

Vuonna 1921 Hirschfeld järjesti ensimmäisen seksuaaliuudistuksen kongressin, joka johti Seksuaalisen uudistuksen maailmanliiton ([World League for Sexual Reform](#)) muodostumiseen. Kongressit pidettiin Kööpenhaminassa (1928), Lontoossa (1929), Wienissä (1930) ja Brnossa (1932).

Hirschfeld tutki ja luetteloi monia seksuaalisuuden muotoja, ei vain homoseksuaalisuutta. Hän kehitti järjestelmän, joka luokitteli 64 mahdollista seksuaalisen ”siirtymän” tyyppiä maskuliinisista heteroseksuaalisista miehistä feminiinisiin homoseksuaalisiin miehiin. Tässä luokittelussa oli mukana termi **transvestiitti** (*Transvestit*), jonka hän loi vuonna 1910. Transvestiitti kattoi käsitteenä käytännössä myös transukupuoliset, joita kuvaava, niin ikään Hirschfeldin vuonna 1923 luoma käsite **transseksuaali** vakiintui vasta vuosikymmeniä myöhemmin [Harry Benjaminin](#) lanseeraamana. Hirschfeld määritteli myös eron transseksuaalisuuden ja **interseksuaalisuuden** välillä.

Institut für Sexualwissenschaft

Weimarin tasavallan liberaalissa ilmapiirissä Preussin sosiaalidemokraattinen hallitus kielsi Preussin poliisia panemasta täytäntöön pykälää 175, mikä teki Preussista homojen paratiisin. Näissä olosuhteissa Hirschfeld pystyi perustamaan Berliiniin **Seksuaalitutkimuksen instituutin** ([Institut für Sexualwissenschaft](#)) vuonna 1919.

Instituutti sisälsi Hirschfeldin valtavan seksuaalisuutta käsittelevät arkiston ja kirjaston sekä tarjosi koulutuspalveluita ja lääketieteellisiä konsultatioita. Kliiniseen henkilökuntaan kuului eturi-

vin asiantuntijoita seksologian, psykiatrian, gynekologian, ihotautien, endokrinologian alueelta. Instituutissa sijaitti myös *Museum of Sex*, jossa jopa koululuokkien kerrotaan vierailleen. Hirschfeld itse asui instituutissa kumppaninsa [Karl Giesen](#) kanssa, sisarensa [Recha Tobias](#) kerallaan.

Giese ja Hirschfeld olivat Berliinin homomaailmassa tunnettu pariskunta, jossa Hirschfeld tunnettiin kansansa nimellä *Tante Magnesia*. Tante ('täti') oli saksankielinen ilmaus homomiehelle, eikä se tarkoittanut, että Hirschfeld olisi itse pukeutunut naiseksi.

Instituuttiin tuli ihmisiä eri puolilta maailmaa saadakseen selkeämmän käsityksen omasta seksuaalisuudestaan. Kuuluisia vieraita olivat mm. saksalainen kirjailija [Gerhart Hauptmann](#), saksalainen taiteilija [Christian Schad](#), ranskalaiset kirjailijat [René Crevel](#) ja [André Gide](#), venäläinen ohjaaja [Sergei Eisenstein](#) ja amerikkalainen runoilija [Elsa Gidlow](#). Lisäksi joukko tunnettuja henkilöitä asui pidempiä tai lyhyempiä aikoja instituutikompleksin eri vuokra- tai vapaamajoitustiloissa. Asukkaiden joukossa olivat mm. filosofit [Walter Benjamin](#) ja [Ernst Bloch](#).

Todettuaan, että pukeutuminen on elintärkeää transvestiittien fyysiselle ja henkiselle hyvinvoinnille, Hirschfeld esitti kysymyksen: "*Oliko lääkärin*

enemmän kuin perusteltua suostua pukeutumiseen?", ja vastasi saman tien: "*Itse asiassa hänen velvollisuutensa oli määrätä sellainen muutos.*"

Yhdessä asianajaja Walther Niemannin kanssa hän teki kaikkensa, jotta nimenmuutostoive toteutuisi. 1920-luvun alussa mies- ja naistransvestiitit saivat viranomaisilta luvan muuttaa etunimensä sukupuolineutraaleiksi. Instituutin laatimien "**transvestiittitodistusten**" avulla, joita myös poliisi saatiin tunnustamaan, helpotettiin arkielämää ja vähentämällä pidätysten uhkaa.

Hirschfeld tuki transvestiitteja vallitsevia, sukupuoli-identiteettiä muuttamaan pyrkiviä terapeutteja lähestymistapoja vastaan. Hän yritti muuttaa transvestiittien kehoja haluttuun suuntaan ruiskuttamalla kives- tai munasarjauutteita.

1920-luvun lopulla instituutissa tehtiin ensimmäiset sukupuolenkorjausleikkaukset transnaisille. Ensimmäisiä niistä tehtiin armeijasta ristiinpukeutumisen takia erotetulle [Dora Richterille](#) ja tanskalaiselle [Lili Elbelle](#).

Laitoksesta tuli transihmisten turvasatama, jossa Hirschfeld tarjosi heille suojaa hyväksikäytöltä ja antoi työttömille työpaikkoja – tosin enimmäkseen "piian töihin".

Kutsu Dreamwear Club DwC ry:n syyskokoukseen

Dreamwear Club DwC ry:n syyskokous pidetään 23.9.2023 klo 12:00-13.30

Paikka: Cantina Fiesta Texmex 2. krs.

Keskustie 40 Orivesi

Kevätkokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat.

Kokoukseen voivat osallistua Dreamwear Club DwC ry:n jäsenet.

Kutsu Dreamwear Club DwC ry:n syystapaamiseen

Tervetuloa Dreamwear Club DwC ry:n syystapaamiseen 22.9.-24.9.2023!

Paikka: **Cantina Fiesta Texmex** 2. krs.

Keskustie 40 Orivesi

Majoitus: **Hotelli Sointula** (Oriveden opisto)

Koulutie 5, Orivesi

Tapaamiseen voivat osallistua Dreamwear Club DwC ry:n jäsenet ja puoliset

Ilmoittautuminen

- 3.9.2023 mennessä tarunina.puro@pp.inet.fi tai 040 581 3428

Hinnat

Majoitus:

- 1 hh 60 €/yö
- 2 hh 100 €/yö
- Sisältää aamiaisen.
- Maksetaan Sointulaan

Muut ruokailut kuin aamiainen:

- Valitaan menusta ja maksetaan itse.

Osallistumismaksu:

- 10 €, maksetaan TaruNinalle käteisenä paikan päällä.

Meikkaus:

- 30 € + ripset 5 €, maksetaan käteisellä tai kortilla paikan päällä.

DwC:n Oriveden syyspäivät 22.-24.9.2023 ohjelma:

pe 22.9.2023

- *Majoittuminen hotelli Sointulaan klo 15 alkaen*
- *Tulokahvit Cantina Fiesta klo 14 - 16*
- *Illallinen ravintola Cantina Fiesta klo 18 – 23*
- *Iltaohjelma Cantina Fiesta*
 - o *Kirkko-Harri Vesilahdelta alustaa keskustelua*

la 23.9.2023

- *Aamiainen klo 8-10 Oriveden opiston ruokasali*
- *Päivän ohjelma Cantina Fiesta 2.krs (ent. hotelli Orivesi)*
- *Meikkaus klo 9.00 - 15.00*
- *Puolisoiden tapaaminen klo 10.00 -11.00*
- *Syyskokous klo 12.00 - 13.30*
- *Kevyt lounas klo 13.30 - 14.30*
- *'Kuinka pukeudun tyylikkäästi ja tilanteeseen sopivasti.'*
 - o *Colorello Oy klo14.30 – 16.00*
- *Pekka J. Kaupin (Kim) taidenäyttelyyn tutustuminen opiston taidegalleriassa klo 16-18*
- *Kunniajäsen Minna-Maarian kukittaminen 18.00*
- *Illallinen klo 18.15 -19.30*
- *Iltaohjelma klo 19.30 – 21.30*
 - o *Trio PopKones*

su 24.9.2023

- *Aamiainen klo 8-10 Oriveden opisto*
- *Huoneiden luovutus klo 12.00*

Dreamwear Club

Tootsie

Tootsie - Hurmaava musikaalikomedia

Lahden kaupunginteatteri lauantaina 28. lokakuuta 2023 klo 19.00.
Ruokailu Lahdessa ennen esitystä myöhemmin ilmoitettavassa paikassa.

DwC ryhmäliput á 53,00 euroa. Varaa lippusi viimeistään su 24.9, lippuja rajoitetusti!
Lisätietoja ja varaukset sähköpostilla: dwc.tootsie@outlook.com.